

Måndagen den 4 Februari 1867.

Kammaren sammanträdde kl. 1 e. m.

Justerades tre protokolls-utdrag för den 2 dennes och protokollet för den 18 sistlidne Januari.

Herr Grefven och Talmannen förmälde, att sedan vid Riksdagens början Herr Grefven och Talmannen samt de af Kammaren utsedde ledamöterna, i samråd med Sekreteraren, till Kammarens betjening antagit åtta notarier och sex kanslister äfvensom åtta vaktmästare, det sedermera funnits af behofvet påkalladt att öka kanslisternes antal, hvarföre och två nya kanslister denna dag blifvit antagne; och hemställde Herr Grefven och Talmannen, huruvida Kammaren godkände hvad sålunda blifvit åtgjordt.

Ropades ja.

Herr Dickson: Jag får hos Kammaren anhålla om fjorton dagars permission, räknadt från nästkommande Fredag.

Till denna anhållan lemnade Kammaren, uppå gjord proposition, sitt bifall.

Herr Herlenius: Jag anhåller hos Kammaren om permission från den 6 till den 17 dennes.

Jemväl denna begäran bifölls.

Företogs val af en ledamot i Banko-Utskottet efter Herr Nisser, Wilhelm Amatus; och befanns, efter valförrättningens slut, dertill hafva blifvit utsedd

Herr Kuylenstjerna, Joh. Carl, med 73 röster.

Föredrogs och lades till handlingarne Banko-Utskottets den 2 dennes bordlagda Memorial N:o 1, med öfverlemnande af Banko-fullmäktiges till Utskottet afgifna berättelse.

Föredrogs Andra Kammarens den 2 dennes bordlagda protokollsutdrag, N:o 84, innefattande hemställan till Första Kammaren att biträda Andra Kammarens beslut om tillsättande af ett särskildt Utskott, bestående af fjorton ledamöter, sju från hvardera Kammaren, för behandling af Herr C. J. Meijerbergs motion, N:o 144, om folkskolelärareseminariernas ombildning samt om användande för sådant ändamål af besparingarne å anslaget till folkskoleväsendet; och blef denna hemställan, uppå gjord proposition, af Kammaren bifallen.

Härefter hemställde Herr Grefven och Talmannen, huruvida Kammaren behagade besluta att nästa Onsdag den 6 dennes företaga val af Kammarens sju ledamöter i det ifrågasvarande Utskottet; hvilket bifölls.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet, Andra Kammarens den 2 dennes bordlagda protokollsutdrag, N:o 85, innefattande hemställan till Första Kammaren att förena sig i Andra Kammarens beslut om tillsättande af ett särskildt Utskott, bestående af fjorton ledamöter, sju af hvardera Kammaren, för behandling af Herr B. W. Hessles motion, N:o 157, om åtgärders vidtagande för afhjelpande af jordbrukarnes nuvarande finansiela betryck.

Föredrogs, men begärdes af flere ledamöter ånyo på bordet, Första Kammarens tillfälliga Utskotts den 2 dennes bordlagda Betänkande N:o 5, i anledning af gjorda anmärkningar vid behandling af Utskottets Utlåtande N:o 4, med förslag till reglementariska föreskrifter för Riksdagen.

Föredrogs Grefve af Ugglas den 2 dennes bordlagda motion, N:o 73, om intagande i de reglementariska föreskrifterna för Riksdagen af erforderliga stadganden rörande sättet för ärendenas behandling i Utskotten.

Friherre Bildt: Jag begärde denna motion på bordet, derföre att jag vid dess uppläsning icke kunde uppfatta hvad med densamma åsyftades. Jag har nu funnit motionärens mening vara, att Kamrarne skulle på grund af 48 § Riksdags-ordningen förbjuda Utskotten att företaga öppen omröstning. Denna fråga bör behandlas af tillfälligt Utskott, och min mening är icke att deremot göra någon invändning; men jag tror att det kunde vara af nytta, om saken redan nu blefve något diskuterad. Den åberopade 48 §:ns 1:sta moment lyder så: »Då inom Utskott omröstning med slutna sedlar anställs, bör en sedel alltid uttagas och förseglas, hvilken öppnas endast i det fall, att rösterna vid sammanräknandet befinnas lika delade. Är pluralitet redan vunnen, bör den aflagda sedeln genast ouppbruten förstöras». Jag kan ej förstå, huru motionären deraf kunnat draga den slutsats, hvartill han kommit. Utskotten äro numera endast *utredande* och *föresläende*, då

de deremot under Ståndsrepresentationen i vissa fall äfven voro *afgörande* samt en anknytnings- och föreningspunkt mellan Stånden. Denna Utskottens betydelse förminskades efter 1809 så småningom. Det är för vidlyftigt att genomgå historien om dessa fakta, som dessutom äro allmänt kända. Då Utskotten äro skyldiga att utreda de frågor, som till dem öfverlemnas, så är det väl nödvändigt, att Utskotten äro besatta med personer, som hysa en egen och sjelfständig mening; och jag kan icke finna någon olägenhet i en öppen omröstning, då man verkligen har en mening. Man kan icke alltid frigöra sig från vissa menckliga känslor, och därför kan den slutna voringen vara att föredraga vid frågornas slutliga afgörande. Jag kan t. ex. tänka mig att vid en jernvägsfrågas afgörande två vänner äro af olika meningar; det är då naturligt att man tycker det vara obehagligt att öppet rösta mot sin vän och derföre heldre röstar med slutna sedel; men sådana konsiderationer få icke finnas hos personer i ett Utskott, der frågorna skola utredas. Jag kan icke finna annat, än att det är i sakens intresse att utredningen deraf är öppen och att sådant i viss mån till och med bidrager att höja moraliteten. Jag anser derföre, att förslaget icke bör bifallas; men, såsom jag förut sagt, vill jag icke motsätta mig motionens öfverlemnande till behörigt Utskotts behandling; utan har endast velat framkalla diskussion i frågan, på det att Kammarens sympatier i densamma måtte blifva kända.

Grefve af Ugglas: Hvad sjelfva frågan beträffar, vill jag icke mycket deruti ingå, då det torde vara lämpligare att afhandla densamma vid dess återkomst från Utskottet. Men jag kan icke undgå att fästa mig vid det egna deruti, att då den siste värde talaren omnämnde det menckliga deruti att icke vilja öppet votera mot personer, till hvilka man står i någon slags förbindelse, tillade han, att sådant icke finge förekomma i ett Utskott. Jag vill dock fråga, huru ofta har icke sådant äfven der förekommit? Men det bör man derföre söka afvända. Vidkommande den af samma talare omnämnda skilnad emellan, den gamla och den nya grundlagen, så tror jag att beredning och utarbetning af ärendena, så enligt den förra som enligt den sednare, var Utskottens hufvudändamål, och den dem förut tillkommande magten att skilja i vissa frågor inverkar icke på denna sak. Jag vill dessutom påpeka, att ordalagen i 48 § af nu gällande Riksdags-ordning äro lika med dem, som förekomma i den motsvarande 38 § af den gamla Riksdags-ordningen med undantag af ingressen, hvilken, såsom helt och hållet öfverflödigt, nu blifvit utelemnad. Detta ger mig anledning till den tro, att den nya grundlagen i detta fall icke velat göra någon ändring; ty då skulle bestämning hafva skett, huru vid det nya förhållandet med öppen omröstning skulle tillgå. Jag vill icke längre upptaga tiden, då remiss till Utskott icke är bestridd; och jag hoppas att, då frågan återkommer, få tillfälle att göra mina åsigtter gällande.

Friherre af Ugglas: Den talare, som först yttrade sig i denna fråga, stödde sin åsigt derpå, att grundlagens anda, med afseende å Utskottens verksamhet, nu skulle vara förändrad. Jag tror dock att han häruti begått ett misstag. Utskottens göromål äro desamma nu som

förr. Den värde ledamoten har sagt, att dessa nu äro endast utredande, icke beslutande; men häremot strider bland annat 38 § Riksdagsordningen, som tillägger Konstitutions-Utskottet beslutande rätt i vissa frågor. Jag kan derföre icke se, att den nya grundlagens anda ger anledning till någon förändring, och jag hemställer, om det kan vara skäl att frångå hvad som förut varit obestridd praxis, nemligen att nyttja slutna omröstning. Jag kan icke föreställa mig, att, om den nya grundlagens mening hade varit att öppen votering skulle ega rum, den då skulle hafva underlåtit att bestämma, huru dervid borde tillgå. Utan att vilja inlåta mig i tal om dessa olika sätts företräden, frågar jag endast om det kan vara rätt, att en delegation af Kamrarne skulle nyttja ett annat sätt att votera än dessa sednare. Jag tror att samma sätt bör begagnas, och jag önskar derföre bifall åt motionen.

Grefve Wachtmeister, Hans: Jag kan för min del icke inse det lämpliga deruti att man vill binda Utskotten genom strängare föreskrifter än förut, på samma gång som man af dem begär skyndsammare arbete. Såsom nämnt är, äro ordalagen i 48 § af nu gällande Riksdagsordning desamma, som förekomma i motsvarande 38 § af den gamla grundlagen. Friherre af Ugglas har sjelf medgifvit, att det endast vore praxis, som bestämt Utskottets votering till slutna, och detta anser jag vara ännu mer bevisadt genom berörde 38 §:s lydelse före 1823, då det deruti hette: »Alla omröstningar i Utskotten ske ståndsvis. Åska en eller flere ledamöter, att votering må med slutna sedlar anställas, bör sådant ej förvägras. Stadna dervid två Stånd emot två, skola de särskilda meningarne, såsom alternativet, i förslaget intagas. Gälle äfven detta stadgande för Banko-Utskottet i underställningsfrågor; men i de mål, som böra hemliga hållas, och der Utskottet med Riksens Ständers rätt beslutar, förhålles med omröstningen på sätt i 53 § här nedanför stadgas; börande i sådana fall uti sistnämnda Utskott två tredjedelar af hvarje Stånds ledamöter vara närvarande.» Här af vill det synas, som om öppen omröstning ursprungligen varit regel och slutna undantag. Såsom jag nämnt, fäster jag mig mest dervid, att detta sätt kan medföra någon skyndsambhet i göromålen. Inom Kamrarne kan den slutna voteringen hafva skäl för sig, men icke så i Utskotten, der hvars och ens åsikter väl i allmänhet äro kända. Jag anser det vara en brist i den nya grundlagen att deri icke bestämmes, huru vid paria vota skall tillgå; och jag ber att få göra följande förslag till stadgande i detta fall, under anhållan att detta förslag måtte få åtfölja remissen till Utskottet, för att af detsamma tagas i öfvervägande:

»Utskott må vid riksdags början besluta huruvida under riksdagens lopp omröstning må i allmänhet ske slutna eller öppna. Vid paria vota skall voteringen alltid genom i vanlig ordning företagna slutna omröstning afgöras. Företräda sig tre ledamöter att begära slutna votering, må sådant ej förvägras.

Herr Heijkensköld: Inom det Utskott jag tillhör är beslutadt, att slutna votering skall ega rum. Jag vill icke ingå i tolkning af grundlagens mening i detta ämne; men jag ber att få fästa uppmärksamhet på

samheten på, till hvad resultat man skulle komma vid öppen votering. Huru skall ske, om alla ett Utskotts ledamöter äro närvarande och rösterna blifva å båda sidor lika? Skall ordföranden taga på sitt samvete att bestämma beslutet, eller skall det ske genom lottning eller kanske genom ny votering, som skall vara slutet? I en tid då frihet proklameras i alla afseenden, förstår jag icke hvarför man i detta fall vill gifva så noggranna och bindande föreskrifter; och jag önskar, att det Utskott, som skall behandla frågan, måtte tillstyrka den slutna voteringen.

Herr Wallenberg: De citater, som blifvit gjorda ur den äldre grundlagen, hafva icke öfvertygat mig, att enligt densamma öppen votering icke fick ega rum i Utskotten, och kan man icke framlägga något fall, der en sådan votering blifvit genom särskildt beslut af Representationen ogillad, kan jag ej derom låta öfvertyga mig. Icke heller tror jag, att den nu gällande grundlagen förbjuder öppen votering. Är någon så ömtålig för att uttala sin mening, så är det bättre att han icke går in i något Utskott. Stats-Utskottet är nu deladt på 4 afdelningar, och fråga var om detsammans delning i sex sådana, som då hade kommit att hvardera hafva 4 ledamöter. Jag vill fråga huru en votering med slutna sedlar mellan 4 personer skulle hafva tagit sig ut? Vid paria vota har Utskottet deremot beslutat att slutet omröstning skall ske och afgörandet alltså öfverlemnas åt slumpen. Den öppna voteringen medför, utom tidsbesparing, den fördel, att icke hvar och en behöfver yttra sig särskildt för att tillkännagifva sin mening. Jag anhåller, att hvarje Utskott måtte få behålla sin rätt att bestämma om voringssättet, såsom varande en ordningsfråga.

Friherre Bildt: Jag anhåller att få bemöta några anmärkningar, som blifvit framställda mot mitt yttrande, att den öppna voteringen vore mera öfverensstämmande med grundlagens anda än den slutna. Man säger, att Utskotten nu hafva samma magt som enligt den gamla grundlagen, med undantag att Stats-Utskottet enligt denna hade rättighet att qvarsitta i förstärkt Stats-Utskott. Men det är just genom denna förändring, som man reducerat Stats-Utskottet från beslutande till utredande.

Jag behöfver icke påminna de af Eder, Mine Herrar, som uppträdde mot den åsigt, jag nyss framställde, att Stats-Utskotten tillsattes ganska strängt efter de majoriteter, som herrskade inom Stånden; och det hände ofta att utgången af frågorna bestämdes genom den förseglade sedeln eller med 1 å 2 rösters majoritet. Man har helsat den nya grundlagens föreskrift, att i stället för de sammansatta Utskotten de båda Kamrarnes röster skola sinsemellan jämföras, som en befrielse från det s. k. Stats-Utskotts-förtrycket, som under så många år egt rum; men det oakadt tyckes man nu här vilja antyda, att denna förändring vore en sådan småsak, att man i detta hänseende knappast kunde skilja mellan den gamla och nya grundlagen. Mig synes den frågan vara af ganska stor vikt, om man skall öfverlemnas åt Utskotten att själva bestämma, huruvida de vilja hafva öppen eller slutet omröstning. Man har sagt, att, om icke Kamrarne lösa denna fråga, skulle Utskotten

befinna sig i ett slags upplösningstillstånd. Jag kan för min del icke inse detta, ty Stats-Utskottet har på ett ganska praktiskt sätt afgjort saken. Det är besynnerligt, att man nu vill komma med föreskrifter för Utskotten; något sådant fanns ej i den gamla grundlagen. Jag kan ej heller på något sätt inse nödvändigheten att för Utskotten föreskrifva en arbetsordning, då så många erfarna män sitta i dem. Jag tycker det vara skäl att vänta, till dess erfarenheten hunnit tala i detta fall, och till dess resultatet visat sådana föreskrifter vara af behovet påkallade.

Man har äfven anfört, att, om det varit grundlagsstiftarens mening, att omröstningen skulle ske öppen, hade i lagen blifvit bestämdt, huru skulle tillgå vid paria vota.

Härpå vill jag blott genmäla, att det finnes många saker utom denna, som äro öfverlemnade till Kamrarnes afgörande. Jag för min del finner denna slags omröstning moraliskt nyttig, emedan, då hvar och en nödgas öppet framställa sin åsigt, kunna ej gerna dess beslut komma att besudlas af den svartaste af alla färger — intrigens. Man har exempel på, huru Utskottsledamöter i Stånden talat mot Utskottets förslager, utan att någon reservation varit synlig. Sådant skulle, jag är derom fullt öfvertygad, icke kunna inträffa, ifall omröstningen skedde öppen.

Friherre Sprengtporten: Det missförstånd, som uppstått i denna fråga, synes mig hafva sin grund deri, att man gifvit § 48 Riksdagsordningen en tredubbel betydelse.

Jag hemställer, huruvida det kan vara rätt, att ett Utskott borttager den af grundlagen gifna förutsättningen, att voteringen skall ske med slutna sedlar. Jag anser den mening, Grefve af Ugglas anfört, vara den enda grundlagsenliga, och jag skulle, om tillfälliga Utskottet komme med ett annat förslag, reservera mig deremot, ehuru bunden af beslutet.

Grefve Mörner, Carl Göran: Jag är förekommen af den siste värde talaren. Lika med honom anser jag, att det i Utskotten alltid försiggår en öppen omröstning, i det ordföranden gör framställning och denna besvaras med ja eller nej, hvarefter han tillkännagifver, hur efter hans åsigt pluraliteten utfallit. Den, som då icke är nöjd med ordförandens uppfattning, begär omröstning; och jag tror icke, att detta kan förvägras honom. I fall ett Utskott kunde genom ett beslut kring-skära denna rättighet att genom omröstning få saken afgjord, skulle härom finnas något stadgande i grundlagen; och jag kan ej föreställa mig, att Stats-Utskottet eger någon befogenhet att stifta grundlagar bredvid dem, som redan finnas.

Under antagande att en sådan rättighet i detta hänseende förefunnes, huru skall då utredas hvad som är majoritetens åsigt? Skall då först voterats om, huruvida votering skall företagas? Men då detta sätt att gå tillväga är förbjudet vid förhandlingar inom Kamrarne, anser jag det äfven böra vara det inom Utskotten. Man har talat om, att en sådan åtgärd, som den nu föreslagna öppna voteringen, skulle framkalla sjelfständiga ledamöter i Utskotten. Jag har varit med vid

åtskilliga riksdagar och derunder deltagit i många förhandlingar, men tror, att resultatet häraf skulle blifva helt annorlunda. Jag tror, att de osjelfständige ledamöterna skulle insättas i Utskottet för att följa sin fanbärare. Vi veta också, att under den period i Svenska historien, som benämnes »Frihetstiden», ålades vid slutna voteringar ledamöterna i Utskotten att bära fram sina sedlar i munnen, på det att icke något ombyte under framgåendet skulle kunna ske — nu blir det munnen sjelf, som skall göra detta! Här finnas två Utskott, som utgöra viktiga attributer af Riksdagen, nemligen Konstitutions- och Banko-Utskottet. Det förra afgör med Riksdagens rätt, huruvida en Konungens rådgifvare skall ställas under Riksrätt eller anmälas till entledigande, och hvad som icke der upptages, får ej af Kamrarne upprifvas. Der blir således ett godt tillfälle att utöfva terrorism. Det andra Utskottet, som har en sådan magt, är Banko-Utskottet. Äfven det får afgöra med Riksdagens rätt, och det måste följaktligen för vissa mäktiga intressen vara af ganska stor vikt att hafva så staldt, att några misshagliga meningar ej heller der kunna göra sig gällande.

Jag ber det tillfälliga Utskott, som kommer att behandla denna fråga, att taga den i noggrannt öfvervägande.

Herr Rydin: Det är svårt att komma till en bestämd mening i denna fråga. Båda nu framställda meningar kunna gifva vardera sina skäl i Utskottens olika funktioner. Dessa hafva nemligen dels att afgifva utlåtanden, dels att väcka förslag och dels att, såsom fallet med Konstitutions- och Banko-Utskottet, besluta. Ett öppet tillkännagifvande af sin mening tillhör ledamot i Utskott vid deltagande i utlåtanden och förslags afgifvande, man inforrdar nemligen alltid utlåtande af namngifne personer, förslag får ej väckas af andra än namngifne personer. Det skulle blifva en inkonsequens emellan Utskottets ledamöters rätt och Kamrarnes ledamöters rätt, om såsom regel skulle antagas att Utskotten ej finge genom öppen votering uppenbara, hvilka som deltagit i utlåtandes eller förslags afgifvande, när ingen fråga får i Kamraren bringas å bane, utan af namngifven person. Jag anser därför, att åtminstone inga hinder finnas för Utskotten att i mål, som höra till dessa båda funktioner, besluta att i voteringen sker öppen. Hvad deremot beträffar Utskottens beslutande funktion, bör, enligt min öfvertygelse, hvar och en ledamot, i kraft af Riksdags-ordningens § 48, ega rättighet att begära sluten votering. På grund häraf anser jag, att man hvarken genom att stadga öppen votering eller genom påbudande af sluten omröstning såsom ovilkorlig, kan vinna åsyftadt ändamål.

Under ett sådant förhållande hemställer jag, huruvida det kan vara skäl att på förhand uppgöra något reglemente i afseende på denna fråga, och om det ej vore lämpligast, att hvarje Utskott finge inom sig eftertänka och utbilda praxis i hvad som rör dess arbetsordning.

I afseende på Grefve af Ugglas' förslag, som föreslår, att i allmänhet, vid ärendens handläggning i Utskott, ordningen för Kamrarne skall i tillämpliga delar iakttagas, utan att inskränka föreskriften till nu afhandlade speciella fråga angående öfverläggningar och beslut, anser jag att det kan leda till betydliga omvägar och onödig långsamhet i Utskottsgöromålen, ty det kan leda derhän, att man anser att samma för-

hållande bör ega rum mellan Utskotten och dess afdelningar, som emellan Kamrarne och Utskotten, och sålunda kan genom yrkande af återremisser och bordläggningar i Utskottens afdelningar och i Utskottens plena, onödig, och äfven vid vissa tillfällen, en för riksdagsgöromålen menlig omgång vållas.

Herr von Koch: Jag har begärt ordet endast för att yrka på ett afgörande af de två tvistiga frågorna a) när *sluten* omröstning skall ega rum och b) huru vid *öppen* omröstning och lika antal röster frågan skall afgöras. Sjelfva den diskussion, som här egt rum, synes bevisa nödvändigheten att Kamrarne meddela stadgande i detta hänseende, ty att olika Utskott derutinnan komma till olika resultater, kan väl ej vara rätt.

Att 48 § Riksdags-ordningen förutsätter, att votering *kan* ske på båda sätten, antingen öppet eller med slutna sedlar, lär väl af ingen, som med uppmärksamhet genomläst denna §, kunna betviflas. Jag för min del läser till och med nämnda § så, att regeln bör vara öppen, undantagen sluten votering. Det hade varit väl, om icke något sådant bestämmande eller reglementerande för Utskotten befunnits behöfligt; men som det nu visat sig att uraktlåtande häraf kan medföra olägenheten af olika tolkning af grundlagen i ett viktigt fall, måste frågan slitas, och hoppas jag, att det tillfälliga Utskott, till hvilket den remitteras, måtte föreslå något sätt huru detta skall ske.

Grefve Sparre, Eric: Jag för min del anser, att den vidlyftiga diskussion, som här egt rum, icke är nödvändig för denna fråga. Det är väl klart, att då grundlagen förutsätter, att en sådan votering skall ske, så kan icke något Utskott säga, att den icke får ske. Det är en rättighet för hvarje ledamot i ett Utskott att begära en sluten votering, utan att detta kan förvägras honom. Att göra någon skilnad härvid med afseende på de olika åligganden, som tillkomma ett Utskott, anser jag ej vara lämpligt. Konstitutions-Utskottet är det enda, som kan framställa förslagen, ty Stats-Utskottets förslag till statsregleringen är af en helt annan natur.

Herr Wallenberg: Om jag i grundlagen kunde få rätt på uttrycket »det skall ske», så skulle jag vara af samma åsigt, som den siste värde talaren; men der står endast, »att då det sker».

En annan värd talare har frammanat de dysta skuggorna från frihetstiden, för att dermed afskräcka oss från att söka vidare framskrida på den öppna frihetsbanan. Men jag tror, att om man kunde rådfråga vederbörande, skulle de vida föredraga denna tids terrorism framför den ostracism, som lägger sin sedel i smyg. Det kan nog uppstå svårigheter för Utskotten, utan att de på detta sätt inskränkas. Jag för min del tror, att det skulle vara bäst, om denna motion afgjordes på så sätt, att hvarje Utskott finge rättighet att för sig bestämma sitt arbetsätt, och tycker därför, att vi icke böra lemna några föreskrifter i detta fall, utan öfverlemna det till de respektive Utskottens eget afgörande.

Sedan öfverläggningen härefter förklarats slutad, hänvisades motionen jemte de i anledning deraf afgifna yttranden till Kammarens till-

fälliga Utskott för uppgörande af förslag till reglementariska föreskrif-
för Riksdagen m. m.

Anmälades och bordlades: Banko-Utskottets Mem. N:o 2, om utse-
ende af Revisorer till granskning af Göteborgs och Malmö länekontors
förvaltning och räkenskaper för år 1866.

Kammaren åtskiljdes kl. $\frac{1}{2}$ 3 e. m.

In fidem
O. Brakel.

Onsdagen den 6 Februari 1867.

Kammaren sammanträdde kl. 10 f. m.

Justerades fyra protokollsutdrag för den 4 dennes samt protokollet
för den 19 sistlidne Januari.

Föredrogs, delgafs Andra Kammaren och hänvisades till Stats-Ut-
skottet Rikets Ständers år 1866 församlade Revisorerers berättelse om
granskningen af Riksgälds-kontorets tillstånd och förvaltning, jemte Her-
rar Fullmäktiges i nämnda verk med anledning deraf afgifna förklaring.

Företogs val af sju ledamöter i Riksdagens särskilda Utskott för
behandling af Herr C. J. Meijerbergs motion N:o 144, om folkskole-
lärare-seminariernas ombildning m. m.; och befunnos, efter valförrätt-
ningens slut, dertill hafva blifvit utsedde:

Herr Berlin, Nils Johan,	med 78 röster.
» Bergstedt, Carl Fredrik,	» 77 »
Grefve Wachtmeister, Axel Knut,	» 75 »
Herr Beckman, Anders Fredrik,	» 73 »
» Ekman, Gustaf,	» 73 »
Grefve Ehrensvärd, Albert,	» 47 »
Friherre Hamilton, Hugo Adolf,	» 47 »